

"Danstæren"

et halvgenlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
Blair, Neb.

"Danstæren" udsommer hver Onsdag og Lørdag.
Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
Advertising Rates made known upon application.

"Danstæren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udmærket Døgnligt modtages af Udgiverne og at Værd er betalt i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlois.

Naar de enkelte benævner sig til Føit, der overføres i Blad, enten for at tage hos dem eller for at saa Oplysninger om det overrebe, bedes de altid ommale at de saa Advertisementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Borte.

Vore Blade,

deres Formaal og rette Grænse.

Naar vi indenfor "Den forenede danske evang. lutheriske Kirke i Amerika" er komne saa langt frem i vor firklede Udvikling, at vi nu for Tiden udgiver fire Blade, nemlig: "Danstæren", "Danstæren lutherisk Kirkeblad", "De Unge's Blad" og "Børnebladet", da er det af stor Betydning, at vi, saa vidt muligt over hele Samfundslinien, bliver klare over de enkelte Blades Formaal og begrænsede Omraader, baade for paa den ene Side at afværge Misforstaaelser og for paa den anden Side saa meget desto bedre, at arbejde med og for de enkelte Blades videre Udbredelse omkring islaand vore mange Tusinde Landsmaand i Amerika.

For Tiden herfter der aabenbart ikke saa lidt Misforstaaelse i Serbeslesede angaaende et Par af Blade, nemlig "Danstæren" og "Danstæren lutherisk Kirkeblad", idet disse to Blade delvis hidindtil har traadt alt for langt ind paa hinandens Omraade, og derud, uden at vilde det, staet hinanden og saaledes ikke løst de egentlige Opgaver, som tilkommer dem enkeltvis paa deres eget respektive Territorium.

Det turde derfor være betimeligt at saa denne Sag behøvt: om vore Blades Formaal og rette Grænser; derfor nogle Linier til Overvejelse og mulig Hjælp til Sagens Fremme.

1. "Danstæren". Paa hvilket Omraade bør "Dn." bevæge sig, og hvad bør være dens Formaal? I Henshold til Omraader kunde der maaske svares med et Ord: Staten eller Verden. Ellers vil jeg kortelig bestemme det saaledes: det politiske, det folkelige, det sociale, det æstetiske og nyhedsbringende Omraade, er de Landskaber, hvor "Dn." bør færdes og efter Formue bringe frem paa egne journalistiske Vis af sit Hjerdes gode Forraad "gammelt og nyt" til vort fælles Velbeh.

Formaalet med det hele, ja, ogsaa dette kan udtales med et eneste Ord, nemlig: Lys. Og her paa disse Omraader eller navnte Felter behøver "Dn." ikke at beslaage sig over det trieville eller ensformige, heller ikke "Dn."s Løfere; thi her er, jeg harde nær sagt, Verden af Lærdomme og Lys til Gavn og Glæde for os.* Fremdeles hvilke stonne Opgaver er det ikke f. Eks. at taste alt det Lys, som man kan, over dansk og amerikansk Følelsighed, eller det ejendommelige nationale, der har sat Særpræg paa os Danske saa vel som Amerikanere. Og hvilke Guldmener ligger der ikke ned baade i Politikkens, det sociale Livs og Christendommens Ande. Tænk blot paa Begreberne: Retfærdighed, Humanitet og Stæthed. Retfærdighed i Politikkens, det humane i den store Mennekesfamilie og det meget stonne, der dog alligevel er rundt i den Verden, som ligger i det onde.

* Hvilke herlige Opgaver er det ikke at gaa paa Spor efter Guds Bistand og Formaal med Verdensbegivenhederne og Verdensvælgelserne, ikke mindt i vore Dage, da vore Begivenheder venter sig ind over hovedet, — og saa midt i dette tillyselænde Billeder saa en meget Lys, som man formaar, til Lærdom og Vejledning for "Danstærens" Løfere.

Kommer saa hertil en nøje Siatelse af Nyhederne baade fra Udlandet og indlandet, fra Hjemlandet og vore egne Kredse, da behøver "Dn." ikke at vedsjæ den Klage: Vi har intet at bestille og endnu mindre: Vi har ingen firklede Opgaver at løse; thi her alt dette Arbejde paa Kristendommens Grundlag og i Kristendommens And, saa, ja hvad saa, — saa vil "Dn." blive en stor Faktor i den aandelige Samling af vort danske Folk i Amerika, for et Medarbejde paa og en Medudvikling i Nationernes rigeste, stærke, frieste og mest humane Verdensmagt.

2. "Danstæren lutherisk Kirkeblad". Jeg traeder næppe Sandheden for nær, naar jeg siger: "Dn." har fortrængt "D. L. Kbl." ud af flere Familiehjem. Hvorfor? Fordi "Dn." tidligere kom med de mange Meddelelser rundt omkring fra vore Menighedsstredse og ligeledes som med lange, religiøse Afhandlinger. Det bør heller ikke forundre nogen, at Fortrængelse af et af Blade blev Refusltaget, naar Indholdet var saa bestaaende i Blade, som det tidligere var. Man maa snarere forundre sig over, at "Dn." ikke har fortrængt "D. L. Kbl." fra mange flere Hjem, end det er. Men det rette Forhold kan kun oprettes derud, at hvert Blad —

Leber og Lyse paa sit Omraade. Hvad er det saa for et Omraade, hvorpaa "D. L. Kbl." bør færdes, og hvad bør være dette Blads særlige Formaal? Ogsaa her paa det første Spørgsmaal kan der svares med dette ene Ord: Kirken (i begrænset Betydning den danske Kirke i Amerika). Men Bladets Omraade er ved dets særlige Navn dog ikke indsnævret til den danske lutheriske Kirke alene, men naar i mere vidt omfang ogsaa til den hele helige almindelige Kirke — Indre, Ydre og Hedningemissionen. I Sandhed man har Grund til at udbrænde: hvilket Omraade! Hvilke Landskaber er her ikke at færdes paa, hvilke righoldige Kirker er her ikke at se af? Bisjellig!

Men er Omraadet stort er Formaalet ikke mindre. I al sin Almindelighed drifter jeg mig til at sige: det er stort at være Talsmand for Kirken i sin Hjelpe; men endnu meget større, at være Talsmand for vor dyrebare evang.-lutheriske Kirke, den Kirke, der aabenbart, sagt uden Omvend, staar Sandheden nærmere end nogen anden Kirkeafdeling i hele Verden, baade med Hensyn til Læren og det sunde Liv.

Den lutheriske Kirke med dens dybe Forskælelse af Synesforberedelsen, Forsoringen, Retfærdighedsfølelsen, Gudsfølelsen, Væltelsen, Omvendelsen, Helliggørelsen, Kampen mellem det nye og gamle Menneke, med sit dybe Grundsyn paa Underet i Incarnationen, i Aabenbaringen eller Ordet, i Daaben, i Nadveren og Menigheden, med dens rige kristelige Litteratur, lærende og opbyggelige, samt omfangsrige Salmestæ — er i Sandhed en herlig Dase i den øde Verdenssten og en frugtbar Mark at hente Forraad af til Glæde og Kraft for os nulevende Kristne.

Herren hjælpe til, at de gamle Lærdomme rigtig maa komme frem i fornyet Stikelse iblandt os.

Og dog ved Siden heraf, at "D. L. Kbl." aabner sine Spalter for de gamles Vidnesbyrd med deres kraftige vekkende Toneklang, saa er det, der, efter de Erfaringer, som jeg har gjort paa mine Rejser, ligger som en dyb Trang rundt omkring i mange Menigheder og Hjerter og det er — Livsudsigtene i vort egen Kirkeafdeling. F. Eks. at der i hvert eneste Kirkeblad var en kort, klar og tyndig Prædiken, en Strikshandsling, en Drøftelse af et af Kristendommens store Hovedstykker, Udviklinger af Sjeletilstande, sammentrængte Betragtninger fra Kredsmøder, Kirkeindvielse og Missionsmøder, Beretninger fra Missionsmarken, Smaaattilfer fra vore Menighedsstredse.

Befendtgørelser af Kredsmøder, Missionsmøder og Kvitteringer af Gaver til Guds Rige, ser vi ogsaa efter med Tak og Glæde.

Lab "D. L. Kbl." aabne sine Spalter for alt dette, da vil det hver Gang det aflægges os et Ugebesøg, — føre et friskt Pust fra Naadens og Hellighedens Rige med sig til indersig Tak og Glæde og vil saa stor Betydning baade til Vækkelse, Vejledning, Lygt og Trøst saa vel overfor ligegyldige som vatte og troende Menneker.

Hvilke stonne og herlige Formaal! Gud velsigne vort fære Kirkeblad og hjælpe os, at vi alle maa være med til at saa det saa indholdsrigt, friskt og dybtende som muligt med Jesu Kristi Velsagt.

3. "De Unge's Blad". Dette Blad er jo udsprunget af det lille Arbejde, der nu i nogle Aar har været viet af Herrens Benner iblandt os, og er som saadan et Udslag af Ungdomsarbejdet i vore Menigheder. Men ved Siden deraf — dette glæder vi os hjerligt over, saa har dette Blad sit Omraade og særlige Opgave eller Formaal.

Omraadet er: de unge Mænd og Kvinder iblandt os. Deres Alder medfører, at der søes et særligt Arbejde iblandt dem, ikke fordi de skal have noget for sig selv, nej; men fordi den Afterslinie de passerer, er den særligste for hele deres Liv. Kommer de paa Vildspor paa dette Tidspunkt af deres Liv, saa bliver de Brag for Livet og fortabte for Gøigheben.

Kære Præster og Lægfolk, lad os tænke alvorligt over dette. Afters Lyst og Sjenes Lyst og Livets Hofærdighed, sætter med Magt ind paa dem i den Alder som ingeninde. De trænger derfor til al den Omhu og Pleje, som vi kan yde dem.

Imidlertid ved Siden af Ungdomsarbejdet hjemme, af de unge og iblandt de unge, Fællesmøder og større Møder, saa er der ingen Tvivl om, at "De Unge's Blad" har en herlig Mission iblandt de unge, baade som Vækker, Vejleder og som Raaber til selvforagtende og opofrende Handling. "De Unge's Blad" maa ikke som "D. L. Kbl." komme ind paa de dybe Erfarings Omraader; thi det har de unge jo ikke oplevet og kan derfor ikke fatte det.

Alt Afsindighed, der er af gribende, opmuntrende og vinkende Art, vil aabenbart være udmærket Læsning for de unge. Og videre — Læsning, som paa den Tone an: unge Benner til Arbejde, det er Læsning for Bladet. For Hjelplikt er der i Serbesleshed to Ting, de Unge's Blad bør med lottende Kraft slaa til Lyd for, og det ene er: "De Unge's Blad" s Eksistens. Et Par Hundrede Abonnenter maa der til, om Bladet skal udgaa uden Tab. Men det galder egentlig kun et: arbejde herfor, saa saar I dem før Aarsmødet.

Det andet er Gældsindsjæmning i egen. I hvesse Forstand er det Stofslagen, der staar i Forbindelse med Gældsragen, og Stofslagen paa i den alernærmeste Forbindelse med de Unge's Sag — den er i den mest omfattende Betydning — deres Sag; derfor, unge Benner, I kan tage et mægtigt Løst i Gældsindsjæmningen, om I tager fat i Kærlighed til Sagen og med Opfrelse. Gud velsigne eder til Helse og Daad.

4. "Børnebladet". Dette Blad er ikke mindst betydningsfuldt og efter min Mening et af de sværeste at lede, saa det ret og rigtig kan løse sin Opgave. Omraadet for dette Blad er jo: vore Børn og Guds Børn. Vore Børn, som Naturbørn, Guds Børn, vore Naadebørn, fødte af Naaden. Ved Siden af den troende Fader og Moder, den troende Lærer og Synagogeførelser, er det jo huerter mer eller mindre end den Opgave "Børnebladet" har: at være — Karaktermejsler, at grundfætte Karakteren i Børnehjertet, samt opmuntre, opfrelse og omhygge dem, saa Børnets Natur- og Kærlighedskræfter kan sammenfælle til et levende Uffølelse af Kristens Grundtypen paa et sandt Menneke.

Langfredagsbrevet og Daadsbrevet er de to store Kærlighedsaabenbaringer, hvis Straaler bestandigt og uafsladeligt bør ledes ind i Børnehjertet og Endemaalet med det hele, som der stædigt bør peges paa, er: Himlen. Selve dette grundlæggende og maaltpegende, er ikke det vanskeligeste; det er derimod — Naaden. Dette at tunne skrive og tale til Børn med — Børneklæder paa, det er Vanskeligheden, det er en hellig Kunst; men det er et ret Børneklædes Hovedopgave. Gud velsigne ogsaa vort fære Børneblad, at det maa udbede sig den Naade, at komme med Børneklæder paa og tale med Børnelunge til vore fmaa Lam og som Leber tage dem ved Haanden op mod det store Faderhjem.

Om nu vore Blade kunde komme til fuld Forskælelse af hvert sit særegne Omraade og sine særegne Opgaver,

saa vilde Blade ikke paa et eneste Punkt overflødiges hverandre; meget mere vilde det vise sig, at der netop er et omfattende Rum, dñs Trang til dem alle fere f. Eks. i en Sum udtalt saaledes:

a) "Danstæren", den vil da efter Gode taste af det Lys, den kan, over Verdensbegivenhederne, det folkelige, det politiske, det sociale, det æstetiske og nyhedsbringende Omraade og saaledes være iblandt os en — Banebryder for Kirken og Jmpulsiserer af sand, sund og lyst Følelsighed og alle gode Vestræbelser, der tan tjene til at tage det bedste danske, folkeejendommelige med ind i vor dansk-amerikanske Udvikling.

b) "Danstæren lutherisk Kirkeblad". Dette Blad vil da paa sit Omraade have rig Anledning til at taste Lys over: Kirkegeren, Kristendommen, vor dyrebare lutheriske Kirke; — Missionsmarkerne: Indre, Ydre og Hedningemissionen, fremfor alt over vor egen Kirkeafdeling og øve sig grundig i: Prædike, Fortolkning, Fortællings- og Meddelelseskunst — raade til Bod, Tro og Arbejde, samt opmuntre, trøste og veberkøge, og i det hele taget, som Karaktermærke, være — Leber af Guds Riges Befæstelse og Udbredelse iblandt Landsmaand, Jøder og Hedninger.

c) "De Unge's Blad". Dette Blad vil have mere end nok med paa sit særlige Omraade, at taste ad de unge og tunke og lyse for dem hen over — Kristus og de Arbejder, som netop passer for dem efter deres Alder og aandelige Nødenhed, og saaledes stædig være de unges Vækker til Liv, Kraft og Daad, at der kan fremstaa en aandelig staaft Ungdomstare iblandt os, en, som saa kunde bygge videre paa den Grundbold, som vi ældre under stor Nøje og Vanskeligheder sit af Guds Naade Lov at lægge ned iblandt os til Frelse for vore Landsmaand.

d) "Børnebladet", ja det vil have nok at gøre med, at lyse hen over — Golgatha og Døbefonten, op mod Himmelen, over Børnetroen og Børnehjertet og Kærlighed til Gud og Naften og saaledes som Karaktermejsler og Opdragere hede sit Bidrag til vore Børns Opdragelse i Lygt og Herrens Formaning, at Kristus kan vinde fuld Stikelse i Børnene.

Se, fære Samfundsbenner, er vi saaledes klare over vore Blades betydningssvære Opgaver, saa vil vi ikke flandre deres Mangler, at de endnu ikke er komne frem til den fuldkomnehed, som vi ønske, endnu mindre lasse et barsk, kritisk Lje efter dem; men hverimod med Lyst og Fællesskab tage fat paa to Ting:

1. At hde vort Bidrag til, at hvert af vore Blade paa deres særegne Omraader, kan naa frem til, hvad baade Indhold og Form angaar, en saa stor Digtighed som muligt.

2. At arbejde paa at saa alle vore Blade ind i hvert enkelt dansk Hjem her i Landet. Hvilke Velsignelser vilde ikke saadant fælles Arbejde medføre iblandt os og hvilke fælles Glæder og Erfaringer vilde vi ikke komme til at nyde med hverandre til Herrens Pris og Ære, naar vi tog traftigt fat paa disse to Virksomheder.

Dette som mit personlige Syn paa vore Blades Grænser og Formaal.

I broderlig Værdsdiged, G. B. Christianen.

"Kirkebladet" og, om muligt, "De Unge's Blad" bedes optage dette Stykke.

Jbet "Dn." udtaler sin Glæde over ovenstaaende klare Artikel fra vor Kirkes Formand, samt vor nøje Tilslutning til de i Artiklen fremsatte Formaalets og Grænsefjnspunkter, anmoder vi alle vore Læsere om at øve en energigt Agitation for "Dn."s Udbredelse; nu da Læsere af vor nys afsluttede Betragtninger over "Dn."s Forhold til det danske Folk i Amerika vil denne vort Program, og ved vort Tilslutning til ovenstaaende bliver yderligere klare over "Dn."s Formaal og Grænser indenfor vort danske Kirkearbejde, maa Sagen være aabenlys. "Dn." er den for, danske Kirkes Grænsevagt ud til det brogede Liv, saaledes som vi allerede i Fjor Ryt-aar gjorde gældende. Vi beder Læsere, holde os til "Dn." efter vort Program. Saa skal vi iøvrigt, efter Gode holde Læsere til "Dn." — Vækkelsevirksomheden skal nok give Udvikling. "Dn." Red.

Et Interview med en Voerdelegat.

En dansk Mand, Hr. Paulsen-Nors, som i længere Tid har opholdt sig i Transvaal har i disse Dage haft Anledning til at interviewe Voerdelegaten, Daniel Wolmarans, og fortæller herom i "Politiken":

Man føler uvilkaarlig Trang til at drage en uendende Parallel mellem Præsident Krüger som Magthaver i Pratoria og Eks-Præsident Krüger i Landflugtighed, omgivet af sine europæiske Martyrglorie.

For at opnaa en Samtale med Abotkraten i Kerk Straat behøvedes i sin Tid ingen anden Introduktion end et raast Haandslag, en taalelig Beherskelse af hans Modersmaal, "de afrikaanske taal" og en naturlig Vorne til at staa tidligt op om Morgenen — helst for 5. Det var Præsidentens "offentlige Adviens" den Gang: Paa en aaben Veranda over en Kop dampende Kaffe!

Og nu: En moderne Middagsfjerre baskende under Vægten af Sijener og Orbenstegn — tilstedende Adviens efter "derom indgiden allerunderdanigt Ansøgning".

Her er et Problem, som jeg med Glæde overlader til Sagtyndiges Behandling. —

Efter Mødet traf jeg Bger-Delegationen i Hotellets Winterhave. Wolmarans gentemte mig straks og rafte Haanden ud med et venligt: "Dag, min vrendind!" — Jeg havde ikke set Wolmarans siden Massemødet ved Paardetraal, hvor han holdt sin Bændie Kamplette til over 4000 Borerer, der var mødt paa dette historiske Sted for at drøfte Krigens Muligheder.

"Fuld Uafhængighed eller Krig paa Kvinden", var hans Motto den Gang. Og som jeg da saa Manden, fandt jeg ham her: Urokkelig, besluttet, stædig; gft i Troen paa sin Sag!

Paa mit Spørgsmaal, om han havde hørt, hvad der fortalte i Amsterdams, og om han selv havde noget nyt at fortælle Offentligheden med Hensyn til Fjedsudsigter, svarede han: — Jeg har i Dag modtaget en Mængde Telegrammer med Forespørgsler om samme Emne. Hele Historien er Oppind og stammer uden Tvivl fra den anden Side af Kanalen og fra Kapstaden. Min gamle Ven Piet de Wet, antom dertil forleden for at deltage i Fjedsbevægelsen, som man kalder den. Det gør mig ondt at se en saa brav Mand forledt til at arbejde imod sit eget Lands Interesser. Han var General, som De ved, og førte en Afdeling Kristat-Boere ved Kroonstad; her blev han en Dag indstøttet og maatte overaide sig med hele sin Styrke til Lord Roberts. Siden den Tid har han været underlig; han er en af dem, der har begaaet en Fejl søger at drage andre med sig for at redde Sinnet. Han var tidligere en ærlig Patriot, en af vore bedste, og det er mig komplet umuligt at fatte Mandens plubselige Omvendelse. Nu "mægler" han og skriver indtrængende Breve til sin Broder, Generalen, med Opfordring til Overgivelse. For at gøre mere Indtryk paa General De Wet har han saa blandet mit Navn ind i Sagen og nævner det i Forbindelse med Fjedsbevægelsen. Men Christian de Wet kender mig bedre! tilfælde han med stolt Overbevisning. — Min gode Mynheer! fortsatte han højtideligt, lad mig fortælle Dem, at vore Chancer har aldrig været bedre — aldrig har vi været nærmere Maalet, vi kæmper for: Fuld Uafhængighed — fuld Opvejning. Den offentlige Mening i England begynder at svaje rundt i vor Favør, store Dagblade og indflydelsesrige Politikere arbejder i vor Interesse paa Fjeds-hæderlig Fjeds. Vort Motto maa være Udholdenhed; alt kan endnu opnaas ved Hjælp af Udholdenhed og Taalmodighed!

— Hvad er Deres Mening om Sir Edward Charles nyste Fjedsforlag: Et status quo paa Grundlag af almindelig Stemmeret og Anerkendelse af Englands Overhøjshed?

— Umuligt! Det sidste er jo netop hvad vi kæmper imod: Overhøjshed, "Overlordskab", Suberænetet!

— Der er ingen fjedselig Udvej — intet Kompromis?

— Nej, intet Kompromis, kun Uafhængighed for begge Republikker!

— Maa jeg til Slut gøre Dem et findsdvagt Spørgsmaal, Mynheer

Wolmarans: Hvoornaar er Krigten forbi? — Det kan jeg sige Dem straks og aldeles bestemt! Svarede den Delegerede med overrættende Sikkerhed: Naar vi faar vort Uafhængighedstilbage — — — ikke før!

— Men alvorligt! Prøv igen! — Han trak lidt paa det og sled nervøst i sit lange, sorte Stog: — Nogle Maaneder maaske — — — Sikkeret længe — længe!

Og heri giver jeg Hr. Wolmarans fuldkommen Ret.

Dansk-Amerikansk.

Mastinist d. b. Mastinist Søren Hansen afgit d. 4 ds. ved Døden i sit Hjem i Chicago. S. Hansen var født i Danmark og har i mange Aar opholdt sig i Chicago og forskob at stalle sig mange Venner. Han havde været syg i 9 Maaneder, hvoraf den meste Tid tilbragtes paa Hospitalet.

Ridder af Dannebrog. Den berømte danske Læge, Dr. med. Chr. Fenger i Chicago er i Følge danske Blade bleven udnævnt til Ridder af Dannebrog. Anledningen er tilføjet nok Dr. Fengers Jubilæum i Efteraaret.

Tre Sølvbryllupper. I Følge "Dann." kunde M. P. Jensen og Hustru, Waterloo, Ia., samt Karl Andersen og Hustru, Fredericville ved Cedar Falls, Ia., samme Højtid.

Den første er d. b. Søndag den 17. Februar døde i en Alder af 68 Aar Laust Pederen i West Denmark, Wis. Han var i Følge "Dann." den første, som med Familie flyttede ud i Stoven i Foraaret 1869 for at begynde Kolonien der.

En æret Landsmand tilstriver "d. b. Pioneer", at han har tænkt sig Muligheden af at kunne forbedre sine Aar og "bringe Hæder til Danstæden" ved at staa Retorden, der er sat for at spore til Fjeds fra San Francisco til New York, og snar "Pioneer"ens Bistand. Han erklærer udtrentkelig, at han kun ønsker at komme i Betragtning, hvis han naar Retorden. Men, som rimeligt er, finder "d. b. Pioneer" ikke Ideen saa videre Hæder værd — og henviser til andre at forbedre Mandens Kaar.

Forhenværende dansk Vicekonsul for Washington, Christian C. Plough, er død i Seattle. Han var født i Danmark i 1825; deltog i den første seksjedsige Krig og kom til Amerika i 1868. Han boede i Chicago til 1872, da han flyttede til Puget Sound. Fra 1883 til 1895 var han Vicekonsul. Den vortomme og hvelpsomme Mand var almindelig afholdt.

Mystisk Dødsfald. — Philadelphia, Pa., 4. Marts. Rigt af Charles Christensen fra Brooklyn, N. Y., blev i Søndags fundet i et Værelse i Keystone Hotel under mistænkelige Omstændigheder. En Kvinde, som ledfagede ham, er borte. Paa et Kort stod Christensens Navn og Adresse.

Vemmerne har Mærker af hypobemifle Sprøjter. Og er muligt, at han hode af en Overbosts Morfin eller Kokain; men da Kvinde er bortbleven, og Christensens Penge forsvundne, er Politiet bleven mistantelig.

Dansk-amerikansk Smør. Ved Rejseringbet i St. Paul, Minn., sit Standaarder de bedste Præmier for Smør. C. H. Jensen i Bernabotte, Minn., sit Sølvmedaille; J. E. Jensen fra Tylet, Minn., sit tre Præmie i Lybet af 2 Aar, og H. P. Søndergaard i Litchfield, Minn., sit ogsaa Præmie. I blandt Talerne bemærkedes Aage Bind, der er Mejerist i Pittsburg, Kansas.

John Hansen i Fresno, Cal., er den 6. Febr. afgaaet ved Døden i en Alder af 63 Aar. Han var en af de bedste kendte Vinavlere paa Egnen, og efterlader sig en Formue paa ca. \$20,000. Han havde ingen Slægtninge ved Fresno, men en Neds i San Francisco. John Hansen var født i Allinge paa Bornholm; han var ugift.